

Čís. 3512.

Celé zařízení bytové, vypočtené podle jednotlivých součástí, lze dát v zástavu pouze hmotným odevzdáním. Na zástavním věřiteli jest, by vzal věci v uschování.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, Rv II 697/23.)

Žalobce domáhal se na žalované firmě zjištění zástavního práva ku předmětům, na něž byla žalované povolena exekuce zabavením, úschovou a prodejem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V §u 452 obč. zák. připouští se zastavení movitých věcí »o d e - v z d á n í m z n a m e n í m i« pouze u takových věcí, které nepřipouštějí hmotného odevzdání z ruky do ruky. Poněvadž movitých věcí, které by hmotného odevzdání nepřipouštěly, vůbec není, rozumí se v §§ 427 a 452 obč. zák. věcmi, hmotného odevzdání nepřipouštějícími, takové věci, při nichž by hmotné odevzdání z ruky do ruky bylo spojeno s velikou obtíží, jako jsou věci hromadné, knihovna, dříví v lese, sklad zboží atd. (Randa, Vlastnictví, § 28.). Smlouvou ze dne 23. února 1922 dala sice dlužnice žalobci do zástavy celé bytové zařízení, avšak ve smlouvě té v dalším výslovně vypočítává, které věci zastavila, a uvádí j m e n o v í t ě po slovech »a s i c e«: 14 kusů nábytku v ložnici, 5 v jídelně, 2 v kuchyni a 2 v předsíni. Všecky tyto určité a zvláště pojmenované věci připouštějí hmotné odevzdání beze všech obtíží, čemuž nasvědčuje i ta okolnost, že byly též na všech, jak nižší soudy zjištily, nalepeny známky, zabavení vyznačující. Nejedná se tudíž v tomto případě, jak dovolatel tvrdí, o zabavení věci hromadné, nýbrž věcí jednotlivých, jichž uchopení a odevzdání zástavnímu věřiteli bylo a jest snadno možným. Není zde tudíž podmínek zastavení odevzdáním symbolickým (§§ 427 a 452 obč. zák.). Poněvadž však hmotné odevzdání (§ 426 obč. zák.) se sice stalo, ale věci zastavené nevzal zástavní věřitel ve své u s c h o v á n í, jak předpisuje § 451 obč. zák., nestalo se zastavení (ruční zástava) platně ani tímto způsobem.

Čís. 3513.

Dokud nesplnil dražebních podmínek nemůže se vydražitel domáhati na vydraženém, by mu odevzdal byt ve vydražené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, Rv II 94/24.)

Žalobě vydražitele, by dlužníci vyklidili byt ve vydražené nemovitosti, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací

s o u d j i z a m í t l. D ů v o d y: Procesní soud, zjistiv, že žalobce vydražil dne 15. října 1923 v exekuční dražbě dům žalovaných, v němž žalovaní bydlí, že udělení příklepu stalo se právoplatným, ale že žalobce dosud nesplnil dražebních podmínek, je toho názoru, že vydražitel dle §u 156 ex. ř. nabývá příklepení podmíněného vlastnictví vydražené nemovitosti, že vlastnictví podmíněno jest jen potud, že vydražitel musí splniti dražební podmínky, že vzhledem k svému podmíněnému vlastnictví má dle zákona nárok na výtěžky vydražené nemovitosti a že právě z tohoto nároku vyplývá právo, podniknouti čeho třeba, by výtěžky mohl pobírat, by tedy nájemcům ve vydraženém domě mohl byty vypovědět nebo žádati vyklizení. Názor procesního soudu o nabytí vlastnictví k vydražené nemovitosti vydražitelem již příklepem je mylný. Dle §u 423 obč. zák. a násl. vyžaduje se k nabytí vlastnictví věcí, které již vlastníka mají, odevzdání. Odevzdání věcí nemovitých děje se dle §u 431 obč. zák. knihovním vkladem. Od tohoto ustanovení se exekuční řád neodchýlí. Tím, že vydražiteli byl udělen příklep, nabyl vydražitel pouhého titulu pro nabytí vlastnického práva, nikoliv však již vlastnického práva sama. Tento názor podporován je ustanovením §§ 158 a 159 ex. ř. Dle těchto ustanovení může vymáhající věřitel a každý věřitel, na nemovitosti právem zástavním zajištěný, před odevzdáním dražbou prodané nemovitosti vydražiteli u exekučního soudu navrhnouti, by byla nařízena prozatimní správa prodané nemovitosti. Pro tuto prozatimní správu platí obdobně předpisy o správě vnucené s úchytkami uvedenými v §u 159 ex. ř. pod čís. 1—5. Může totiž jmenován býti správcem také vydražitel, pokud není proti tomu námitek a jeví-li se toho třeba, nebo shoduje-li se to s účelem, může býti správa vydražiteli odňata a může býti jmenován správce jiný (§ 159 čís. 1 a 5 ex. ř.). Tím, že je přípustno, by prozatimní správu mohl vésti také vydražitel jako správce soudem jmenovaný, je vyloučeno, že vydražitel již příklepem nabývá vlastnictví. Vydražiteli ovšem náleží ode dne příklepu plody a důchody vydražené nemovitosti, ale tyto musí vydražitel vratiti v případech právoplatného zrušení příklepu, nebo když příklep povolením opětne dražby nebo soudním přijetím předražku pozbude účinnosti. Teprve, když vydražitel splnil všechny dražební podmínky, má mu býti nemovitost odevzdána a má jeho právo vlastnické býti v pozemkové knize zapsáno. Až do té doby nemá nároku na odevzdání nemovitosti a v důsledku toho nemá ani nároku, aby mu byl odevzdán byt žalovaných, který je částí vydražené nemovitosti. Žalobce dosud dražebních podmínek nesplnil, proto mu vydražená nemovitost nebyla dosud odevzdána a jeho právo vlastnické k nemovitosti nebylo dosud v pozemkové knize zapsáno a proto není žalobce oprávněn, aby nájemníkům bytů ve vydraženém domě dával výpověď, nebo by od dlužníků vymáhal odevzdání bytu, který tito jako vlastníci vydraženého domu obývají.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel domáhá se žalobou, by mu žalovaní odevzdali byt, tedy část vydražené nemovitosti, ačkoliv ani v době podání žaloby, ani v době

vydání rozsudku prvního soudu nebyl splnil dražebních podmínek. Že dostal této své povinnosti, prokázal dovolatel, jak jest zřejmo z exekučních spisů, teprve dne 12. ledna 1924. Před tím neměl ani nároku, by mu nemovitost byla odevzdána ve smyslu druhého odstavce Šu 156 ex. ř. výkonným orgánem dle Šu 349 ex. ř., tím méně lze mu přiznati oprávnění, by žalobou docílil tohoto odevzdání a držby nemovitosti, což před splněním všech dražebních podmínek dle druhého odstavce Šu 156 ex. ř. jest nepřípustno, ačkoliv dle prvního odstavce tohoto Šu vydražiteli přísluší veškeré důchody a plody z vydražené nemovitosti. Že vydražitel před splněním dražebních podmínek nemá za všech okolností ani nároku na detenci nemovitosti jako její prozatimní správce, odvolací soud v podstatě správně odůvodnil. Žaloba vydražitele na odevzdání nemovitosti nebo její části jest tedy vůči dlužníku nepřípustna před splněním dražebních podmínek a zbytečna po tomto splnění (§§ 156 (2) a 349 ex. ř.). Za účelem zajištění důchodů a plodů z vydražené nemovitosti může vydražitel žádati za povolení její prozatimní správy. Za tohoto stavu věci není potřebí, zabývati se otázkou, zda byl žalobce v době podání žaloby vlastníkem vydražené nemovitosti čili nic, neboť i jako vlastník byl by vázán předpisem Šu 156 (2) ex. ř.

Čís. 3514.

Jde o včasné podání (§ 89 org. zák.), bylo-li dáno na poštu sice po úředních hodinách, ale přijato jako t. zv. zmeškaná zásilka za zvláštní poplatek a opatřeno ještě razítkem téhož dne.

(Rozh. ze dne 20. února 1924, R I 7/24.)

Stížnost vymáhajícího věřitele do usnesení exekučního soudu rekursní soud odmítl jako opozděnou. **Důvody:** Napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 22. října 1923, lhůta ke stížnosti končila dne 30. října 1923. Stížnost došla na soud dne 1. listopadu 1923 a podána byla na poštu dne 30. října 1923, jak prvním soudem bezvadně zjištěno zprávou poštovního úřadu v P. a sice až po úředních hodinách, které byly do 18. hodiny, jako zásilka zmeškaná. Včasné jest podání učiněno ve smyslu Šu 89 zákona ze 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák., když posledního dne lhůty odevzdáno jest poštovnímu úřadu v ten čas, ve který může býti opatřeno razítkem podání, což však po úředních hodinách jest vyloučeno (judikát čís. 143 ze dne 27. června 1899, praes 306/99).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu druhé stolice, by stížnost vymáhajícího věřitele přijal na soud a vyřídil dle zákona.

Důvody:

Podle prvního odstavce Šu 89 org. zák. nevpočítávají se do rekursní lhůty toliko dni poštovní dopravy, takže, jak uvedeno jest v plenissi-